

Milan Kundera

Vidím jen jeho postavu a tvář

Vždycky mi byly protivné autobiografie a s přibývajícím věkem jsou mi ještě protivnější: vidím kolem sebe lidi, kteří mají o to větší touhu mluvit o sobě, čím chatrnější je jejich paměť; čím víc se jim věci pletou, tím autoritativněji je tvrdí. Nepsal jsem si nikdy deník a prohlašoval jsem to za svou ctnost. Snad až tentokrát, kdy Samuel Abrahám mně požádal, abych napsal vzpomínku na Juraje Špitzeru, jsem toho zalitoval. S jakýmsi úlekem jsem si totiž uvědomil, že mi v paměti nezůstala vzpomínka na žádnou konkrétní situaci, o níž bych mohl vyprávět. Vidím jen jeho postavu a tvář. A cítím vlnu živé sympatie, kterou jsem pro něho nepřestal chovat od chvíle, co jsem ho někdy před padesáti lety poprvé uviděl. Sympatii pro jeho smysl pro legraci, pro jeho provokativní úpřímnost, pocit radosti z jeho kamarádství. Byl jsem s ním v častem styku hlavně kolem sjezdu spisovatelů v roce 1967. Hrál v jeho přípravě velkou roli a byl to v první řadě on, kdo se snažil vtisknout protestní a polemický ráz udalosti, která se stala velkou předehrou toho, čemu se říká Pražské jaro. Bylo to díky jeho iniciativě a jeho naléhání (nikdy jsem se sám do veřejných situací nehrnul), že mi bylo dáno, abych zahájil sjezd svým projevem.

22. 11. 2009

Juraj Špitzer (koldž)